Ao. 1855. No. 49.
Dingsdag 24 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1855.

April 18. Van de slavin *Caro*, geboren in 1819, dochter van *Charlotte*, toebehoorende voor den vrijdom aan J. F. Hanssen.

» » Van de slavin *Bebé*, geboren in 1831, dochter van *Magdalena*, (*Zeewijk*), — toebehoorende aan plantaadje *Resolutie*, divisie *beneden Cottica*.

» » Van de slavin *Kokette*, geboren in 1811, waarvan de moeder onbekend is, — toebehoorende voor den vrijdom aan M. J. Houthakker.

» » Van het slavenkind *Hatterman*, geboren in 1848, zoon van *Cato* of *Kato*, — toebehoorende aan Plantaadje *Naccaraccibo*.

» » Van het slavenkind *Louis*, geboren in 1854, zoon van *Albertina*, — toebehoorende aan J. A. W. Rivoire.

» » Van den slaaf *Sullij*, geboren in 1833, zoon van *Kittij*, — toebehoorende aan plantaadje *Nurserij*.

» » Van de slavin *Belwilson*, geboren in 1822, dochter van *Marij*, en haar kind *Roxanna*, geboren in 1850, — en *Alphonse*, geboren in 1849, zoon van *Anna Maria*, toebehoorende aan plantaadje *Nurserij*.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 20 *April* 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van den 18den dezer maand No. 452, zijn tot *Leden van den Schuttersraad* voor dit loopend jaar benoemd:

de Sergeant-majoor A. H. Vallée en de Korporaal R. J. M. O'Ferrall.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 20 *April* 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van heden No. 463, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, tot *Raad Hoofd-Ingeland* in het district *Nickerie* benoemd, de Heer L. Carbin.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 20 *April* 1855.

Van wege Zijne Excellentie den heer Gouverneur dezer kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, ten gevolge van de daartoe gedane verzoeken, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de navolgende slaven, als:

1o. Aan het slavenkind *Venus*, geboren in 1848, dochter van *Solitude*, toebehoord hebbende aan den boedel M. R. Herbert geb. La Traille.

2o. Aan het slavenkind *Sophia*, geboren in 1853, dochter van *Frederika*, — toebehoord hebbende aan plantaadje *Groot Cuijlenburg*, divisie *boven Cottica*.

3o. Aan het slavenkind *Margariet*, geboren in 1846, dochter van *Bebe*, toebehoord hebbende aan de weduwe J. Bromet geb. Sanches.

4o. Aan de slavin *Babet*, geboren in 1806, dochter van *Amerentie*, — toebehoord hebbende aan plantaadje *Halle in Saxen*, divisie *boven Cottica en Perica*.

5o. Aan de slavin *Lolo*, geboren in 1835, dochter van *Jansy*, en haar kind *Pauline-Marie*, geboren in 1854, — toebehoord hebbende aan N. en E. Herbert.

6o. Aan de slavin *Sanna*, geboren in 1834, dochter van *Betty*, — toebehoord hebbende aan Mr. J. C. Palthe Wesenhagen.

7o. Aan het slavenkind *Johanna*, geboren in 1854, dochter van *Constantie*, — toebehoord hebbende voor den vrijdom aan F. C. Cordua.

8o. Aan het slavenkind *Sophie*, geboren in 1853, dochter van *Hendrika*, — toebehoord hebbende aan plantaadje *Osembo*, divisie *Para*.

9o. Aan de slavin *Laurentina*, geboren in 1840, dochter van *Doortje*, — toebehoord hebbende voor den vrijdom aan J. F. S. Vanier nom. ux.

10. Aan de slavin *Amimba*, geboren in 1808, waarvan de moeder onbekend is, — toebehoord hebbende aan den minderjarige C. Cammel.

11o. Aan den slaaf *Jacobus*, geboren in 1803, waarvan de moeder onbekend is, — toebehoord hebbende voor den vrijdom aan W. van E. D. van Halfhide.

En dat gemelde gemanumitteerden voortaan de namen zullen voeren, van:

1o. *Venus van Bol*.
2o. *Catharina Sophia Suijdon*.
3o. *Adolphina Rebecca Brommer*.
4o. *Elisabeth Sluipwijk*.
5o. *Louisa Cecilia Relijveld*.
Pauline Marie Relijveld.
6o. *Maria Susanna Dalwesen*.
7o. *Johanna Paulina Bloemendaal*.
8o. *Sophia Louisa Wijlkens*.
9o. *Maria Laurentina Aijlen*.
10o. *Johanna Amimba Chamel*.
11o. *Jacobus Half*.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

Op den 17 April ll., de slaaf *Welkom*, aankomende de kinderen van A. C. Dobij.

Op den 18n. April ll., de slaaf *Joseph*, aankomende den bl. Morona in dienst van M. T. Reder Jr.

Op den 19n. April ll., de slavin *Keetje* en haar zoon *Eduard*, aankomende C. H. Aulorius.

Terwijl sedert 1 Maart ll. nog als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slaaf *Robijn*, aankomende pl. *Goede Hoop*.

2o. De slavin *Truitje*, aankomende de minderj. A. Wiessel.

en 3o. De slaaf *Johannis* of *Kwassie*, aankomende M. T. van der Stede.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, den 20 *April* 1855.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

Transporten.

(6049) Den 20sten April 1855. G. A. Robinson echtgenoote van W. P. Austin aan D. de Barrios, van het Huis en Erf aan de *Hooge straat*, N. W. La. E No. 333, O. W. La. D No. 70.

Idem. L. J. Tjakkes aan J. M. Polak qq., R. M. Polak en S. M. Polak, ieder voor de *helft*, van het Erf met de daarop staande gebouwen aan de *Wageweg straat*, N. W. La. A No. No. 256, O. W. La. B No. 104.

Paramaribo, den 20 *April* 1855.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Transport.

(5060) Den 23sten April 1855. W. F. H. Batenburg aan C. A. de Mesquita, van het huis en erf aan de *Graven straat* N. W. La. A No. 33. O. W. La. B No. 45.

Paramaribo, den 23 *April* 1855.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

(5062) Op Dingsdag den 1sten Mei e. k., des namiddags ten *vier* ure, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het lokaal van hetzelve Departement door den Vendumeester A. Salomons, in het openbaar doen verkoopen:

De overgeblevene **GOEDEREN** van de boedels E. F. Johanns en J. Elder, bestaande in: *Eene KLEEDERKAST*, ETENSTAFELS, Koffers, PENDULES, *zilveren* **EPAULETTEN**, **DRAGONS**, TAFELSERVIES en meer andere Goederen. — Alsmede: den slaaf *Eduard*, aankomende den boedel L. Liwijn.

Paramaribo, den 23 *April* 1855.

De Curator voornoemd,
CH. LIONARONS.

SEQUESTERS

der plantaadje *Concordia*, bieden bij inschrijving, tegen CONTANTE BETALING, te koop aan:

89 BALEN KAKAO.

liggende ter landswaag.

De inschrijvings - billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof tot Woensdag 25n. dezer, des morgens ten 9 ure, aangenomen en geopend worden ten overstaan van den Heer Gecommitteerde tot de Zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de **KAKAO** onmiddellijk na de toewijzing, in ontvang moeten genomen en voor iedere ledige baal *f* 1,10 gerestitueerd worden. [5869]

Paramaribo, den 23 *April* 1855.

AANBESTEDING.

De ondergeteekende zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur dezer Kolonie, aan den *minst inschrijvende* aanbesteden:

Het in orde brengen en tot den dienst geschikt maken van *drie* Eivormige Tonneboeijen,

liggende in de nabijheid van 's lands magazijnen achter het fort *Zeelandia*, waaromtrent de noodige informatien bij den ondergeteekende kunnen ingewonnen worden

De bus der inschrijvings billetten ter Gouvernements-Secretarie, zal geligt worden op Dingsdag den 1n. Mei, des middags ten 12 ure.

Paramaribo, den 20 *April* 1855.

De Havenmeester etc.
G. DUIJCKINCK.

Gratis,

KOEPOK-INËNTING

alle dagen, des morgens tusschen *zeven* en *acht* uur, ten huize van den Stads-Geneesheer.

Nieuwstijdingen.

Engeland.

Londen, 6 Maart.

De Parijsche correspondent van *the Economist* zegt aangaande de veelbesprokene reis van keizer Napoleon naar de Krim, dat deze, ziende dat al zijne raadgevers hem daarvan poogden te doen afzien, bij de arbeidende klasse die reis populair heeft zoeken te maken. Policie-agenten hebben onophoudelijk de werkplaatsen bezocht en de meesters gevraagd, wat het gevoelen der werklieden was, omtrent die reis des keizers, en men kan zeggen, dat ze daar over het algemeen veel goedkeuring vond.

Onder hen die niets gespaard hebben om den keizer zijn plan te doen opgeven, noemt men in de eerste plaats den maarschalk Vaillant, den heer Drouin de Lhuys en zelfs den heer de Persigny, hoewel deze de meest avontuurlijke zijner aanhangers is. Men heeft gezegd dat lord Palmerston daartegen ook vertoogen ingebragt en niet nagelaten heeft te doen uitkomen, dat de expeditie naar de Krim eene Europesche onderneming was, en dat, zoo de keizer als opperbevelhebber naar de Krim ging, die expeditie uitsluitend Fransch zou worden, en dat aldus het Engelsche leger tot eene ondergeschikte positie zou worden gebragt; iets, dat door Engeland niet geduld kon worden.

En inderdaad, er bestaan vermoedens dat zulk eene handeling van den keizer van Frankrijk, de Fransch-Engelsche alliantie in gevaar zou brengen. Er kan toch geen vertrouwen gesteld worden in een man, die in staat is, zulk eene vermetele daad ten uitvoer en de algemeene zaak in gevaar te brengen, ten einde aan de zucht naar avonturen en persoonlijken roem voedsel te geven.

Den 8sten.

De *Times*, sprekende van de terugroeping van prins Mentchikoff uit de Krim en zijne vervanging door prins Gortchakoff, toont zich daarover tamelijk vergenoegd. Het zegt namelijk dat door wijlen Nicolaas eerstgemelde, als een der gewigtigste personaadjen der oud-Moscovische partij, bij de Porte met eene diplomatieke zending werd belast, welke zending het uitgangspunt van den tegenwoordigen oorlog was. De zending was met het doel geschied om een twist te doen ontstaan, en uit dat oogpunt beschouwd, kon de overledene Czaar geen geschikter persoon daartoe gekozen hebben.

Men zegt ook, zoo gaat het blad voort, dat de generaal Rüdiger met het departement van oorlog belast zal worden. Die keuze zou den nieuwen keizer eer aandoen. Deze toch was het, die in 1849 met Georgey in onderhandeling trad, om den Hongaarschen oorlog ten einde te brengen, en die later de reactionnaire maatregelen, tegen de Magyaren genomen, zocht tegen te gaan. Het is een man, wiens invloed in staat is om de dweepzucht van de oud-Russische partij tegen te gaan.

— In de clubs te Londen spreekt men van niets anders dan van de oppositie van keizer Napoleon tegen de commissie van enquête en het besluit van lord Palmerston om het Parlement te ontbinden. De *Herald*, die dit gerucht het eerst mededeelde, moet zich verkeerd hebben uitgedrukt of tot andere gedachten zijn gekomen. Volgens de eerste mededeeling toch van dat blad, had keizer Napoleon tegen de commissie geprotesteerd, en thans zegt het dat daarvan geen woord waar is, maar dat de Engelsche regering haar eigen tegenzin voor de commissie van enquête op rekening van haren geallieerde schuift. Lord Clarendon moet bij zijne bijeenkomst met Lodewijk Napoleon getracht hebben aan deze de eene of andere uitdrukking te ontlokken, waarvan men een soort van protest tegen de enquête zoude kunnen maken, ten einde onder de leus: de Fransche alliantie is in gevaar, het Parlement te ontbinden en daarmede de commissie omver te werpen.

Den 13den.

In de laatste helft der afgeloopen week was de Londensche effectenbeurs in eene flaauwe stemming. Onder de oorzaken daarvan behoorde het manifest van Keizer Alexander II, waarin men niet alleen geene enkel woord van vrede aantrof, maar de staatkunde van Peter den Groote, Katharina II en Nikolaas zonder bewimpeling of beperking gehuldigd vond. Hierin wilden sommigen eene niet ernstig gemeende betuiging ten gevalle der oorlogzuchtig gestemden in den lande zien, of wel bloote woordenpraal, niet ongewoon in staatstukken van dien aard. Anderen echter lieten zich niet zoo ligt geruststellen: de verklaring van instemming met de inzigten en wenschen van Peter en Katharina was huns oordeels op zich zelve eene veelbeduidende belijdenis en eene daad van gewigt in eenen tijd waarin de vrees voor de verwezenlijking dier inzigten half Europa tegen Rusland in het harnas gejaagd had; zij merkten ook op, dat zulk eene verklaring niet voorkwam in het manifest waarmede keizer Nikolaas in der tijd den scepter aanvaardde en alzoo geenzins eene gebruikelijke en daardoor minder beteekenisvolle betuiging was. Gaf het manifest, door Polen en Finland onafscheidelijk van Rusland te verklaren, het besluit te kennen om het Russische grondgebied tegen verkleining te bewaren, het scheen aan de op daling speculerende beurslieden veel verder dan eene verdedigende staatkunde te gaan door de verwijzing op de plannen der voorzaten.

De *Times* zegt in zijn nommer van den 9n. » Verklaringen van dien aard als het manifest van keizer Alexander behelst, waren te verwachten van een jeugdig souverein, die zoo even den troon beklommen heeft en wiens streven in de eerste plaats is de toegenegenheid en hoogachting van zijne onderdanen te verwerven; en voor eenen vorst die onder de verdenking van gematigdheid ligt, bestaat welligt nog meer aanleiding tot het bezigen van zulke uitdrukkingen, dan voor een die zich reeds den roem van driftige en onbesuisde vaderlandsliefde verworven heeft. Eene verklaring in koelen bloede van het welberaden besluit om uitvoering te geven aan de plannen van vroegere Russische souvereinen tot overweldiging van Turkije en onderwerping van het Oosten, zou in dezen tijd niets anders zijn dan eene regtstreeksche uitdaging, aan geheel het overige Europa toegeworpen. De uitdrukkingen van het manifest zijn dan ook waarschijnlijk alleen een uitvloeisel van de zucht om aan eene magtige partij onder het Russische volk te behagen; hetgeen intusschen op zich zelf reeds een blijk is van de oorlogzuchtige stemming der Russische natie.

» Keizer Nikolaas I aanvaardde het bestuur met een zeer gematigd klinkend manifest; en men weet hoe weinig zijne regering aan dien toon beantwoordde. Wij willen hopen, dat evenzeer het tegenwoordige manifest, waaraan met opzet een voorkomen van heftigheid gegeven is, door de gebeurtenissen der toekomst zal worden gelogenstraft. Intusschen is het de vraag of wel eenig Russisch souverein van zins of bij magte is om op den duur eene andere staatkunde te volgen dan die door de stichters des rijks, inzonderheid door Peter den Groote en Katharina II zóo diep in 's lands herinneringen ingeprent is, en of Europa zich op geruststellende verklaringen, die het daaromtrent van het Russische gouvernement ontvangen mogt verlaten kan. Des te meer maakt de verklaring van den nieuwen Souverein het voor Europa tot regt en pligt, afdoende waarborgen van Rusland te vorderen tegen de verwezenlijking van plannen die Europa's vrede bedreigen.«

— In de zitting van het Britsche Lagerhuis werden de ministers ondervraagd aangaande het gerucht van een nieuwen opstand onder de Kaffers, hetwelk te Londen in omloop was en de vrees had doen ontstaan dat Engeland in de Kaapkolonie weder een langdurigen en kostbaren oolog tegen de inlandsche volkstammen zou hebben te voeren, terwijl de gewapende magt in die kolonie laatstelijk, toen de vrede er voor goed hersteld scheen en de troepen voor den oorlog tegen Rusland noodig waren, aanmerkelijk verminderd is. De ministers erkenden, dat de Kaffers weder blijken van misnoegen en vijandige plannen gaven, maar zeiden dat er bij het afzenden der jongste berigten, dat is, op het eind der maand December ll., nog geen muiterijen gepleegd waren en veel hoop op eene minnelijke vereffening der geschilpunten bestond. De mededeeling scheen aan de vergadering niet zeer welkom te zijn.

— De graaf Dundonald, admiraal der Britsche vloot, heeft eene petitie bij het Parlement ingediend, om voor eene geheime commissie uit dat Huis toegelaten te worden, ten einde voor haar eenige door hem opgemaakte plannen bloot te leggen, volgens welke hij gelooft, de geduchtste maritieme vestingen, zonder eenige bloedstorting, en in een zeer korten tijd te kunnen veroveren. Hij is zelfs van meening, dat hij op die wijze in één dag Sebastopol en Kroonstad zal kunnen innemen.

— De bekende kok Soijer heeft zich naar Scutari begeven, waar hij op last der regering het bestuur over de keukens van het hospitaal zal waarnemen.

— Een brief uit New York, dd. 7 Febr., deelt mede, dat een schip der Ver. Staten bevel had ontvangen, om zich naar het Vogeleiland te begeven, ten einde een wakend oog te houden op de belangen der Amerikanen, die naar dit eiland gaan om guano te laden. Men zeide tevens, dat van wege Engeland eene aanspraak op het eiland is gedaan, op grond van ontdekking.

Frankrijk.

Parijs, 10 Maart.

Men leest in het *Journal du Havre* het volgende:

„Een schrijven uit Kersch, dd. 16 Februarij jl. deelt mede, dat aldaar een beladen Nederlandsch vaartuig, ten gevolge van een commercieel verschil dat bij de cargadoors ontstaan was, door de Russische overheid werd opgehouden, tot dat de blokkade was ingegaan en dat men de zeilen en ankers van boord had gehaald, om daardoor den kapitein het vertrek te beletten.

In dezen toestand werd het schip in eenen storm buiten de haven en op de kust gedreven, op het oogenblik dat het blokkeringseskader daar ter plaatse aankwam. Onmiddellijk kwamen twee stoomschepen ter hulp, en toen de kapitein de omstandigheden waarin hij zich bevond, had blootgelegd, antwoordden de bevelhebbers der oorlogsschepen hem, dat zij niet alleen de lading niet prijs verklaarden, maar beloofden hem bovendien, dat, zoo men hem zijne zeilen en ankers niet spoedig teruggaf, zij hem alsdan daarvan zouden voorzien.

Deze verklaring had ten gevolge, dat de cargadoors te Kersch hunne eischen introkken, en het schip zijne reis naar Konstantinopel lieten vervolgen.

13den.

Wat de latere berigten uit de Krim betreffen, zoo wil men stellig weten, dat de regering alles behalve tevreden is over de handelwijze van generaal Canrobert. Zij laakt het in hem, dat hij zonder eenigen grond de op de Russen, ten koste van veel bloedverlies, veroverde redoute weer heeft laten varen. De regering wil niet, dat men het een of ander operatieplan ten uitvoer brengt, wanneer men niet het voornemen heeft, het genomen werk te behouden. Wat overigens de verdeeldheid, ten aanzien van de vredes- en oorlogspartij in den ministerraad betreft, zoo zegt men ons uit eene goede bron, dat de eerstgemelde partij dezer dagen eene aanzienlijke versterking bekomen heeft, daar het meest oorlogsgezinde lid des kabinets, de heer Drouin de Lhuys, zich thans bij haar aangesloten heeft.

Over het algemeen verdient het opmerking, dat men thans meer overhelt tot vredelievende gevoelens, dan sedert eenige dagen het geval was. Ook te Londen koestert men thans meer dezelfde verwachtingen. Vooral schijnt men aan de beurs alhier en te Londen van meening, dat de Westersche mogendheden thans welligt niet meer zoo zeer op de slechting van Sebastopol zullen aandringen. In hoeverre dit echter gegrond is, zal wel niemand wagen te beslissen.

— Men verzekert dat de Poolsche uitgewekenen te Parijs, uitgenoodigd zijn, zich naar Rusland te begeven en in de krijgsdienst te treden, onder belofte van amnestie en teruggave van hunne goederen. Sommigen moeten reeds aan die uitnoodiging voldaan hebben.

— Men verzekert dat de nieuwe keizerin van Rusland eene vrouw is van ongewonen stemPel en dat zij allezins in staat is, om eene groote rol in de tegenwoordige omstandigheden te spelen. Men hoort reeds beweren dat zij eene Catharina II kan worden en dat men daarvan weldra de bewijzen zal zien.

Italie.

De *Gaceta Piemontese* van 4 Maart behelst de volgende verklaring, onderteekend door den graaf Cavour als minister van Buitenlandsche zaken en voorzitter van den ministerraad van Sardinie:

„Sedert lang ziet Europa met regtmatig en ijverzuchtig wantrouwen, in de gestadige vergrooting van Rusland in het Oosten, de trapsgewijze toepassing van dat stelsel hetwelk door Peter den Groote aangenomen en door de natie in Rusland warmer welligt nog dan door de souvereinen omhelsd is, en dat het met allerlei, heimelijke en openlijke, middelen streeft naar de vermeestering van Konstantinopel, niet als einddoel maar ten einde eene nieuwe reeks van ondernemingen tot nog meerder magtsvergrooting te kunnen aanvangen.

„Die plannen van dreigenden aard voor het Europesche evenwigt en voor der volkeren vrijheid en onafhankelijkheid, zijn duidelijker welligt dan ooit aan het licht gekomen in de onregtmatige overheering der Donau vorstendommen en, in de diplomatieke handelingen vóór en na dezelve. Te regt alzoo hebben Frankrijk en Engeland, na alle middelen tot verzoening zonder vrucht te werk gesteld te hebben, de toevlugt tot de wapenen genomen en zich ten taak gesteld het Turksche rijk tegen de aanrandingen van deszelfs magtigen nabuur te beschermen.

„Aan de beslechting van het Oostersche vraagstuk hangt, zoo al niet in dezen tijd, dan toch in eene ligtelijk te voorziene toekomst; het lot van Europa en Azie, vooral dat der Staten aan de Middellandsche zee, die derhalve geenszins onverschillige toeschouwers kunnen blijven, van eenen strijd waarin hunne hoogste belangen betrokken zijn, waarin het de vraag geldt of zij vrij en onafhankelijk zullen blijven of wel leenmannen, zoo al niet in naam dan toch in de daad, van Ruslands reuzenmagt zullen worden.

„De regtmatigheid der zaak waarvoor de edelmoedige verdedigers der Verheven Porte opkomen, en de zorg voor de nationale eer en onafhankelijkheid, die in 's Konings gemoed altijd zoo zwaar wegen, hebben Zijne Majesteit den Koning van Sardinie, op de uitdrukkelijke uitnoodiging van de beide groote Westersche mogendheden, doen besluiten om, bij eene verklaring van 12 Januarij jl., toe te treden tot het of- en defensief verbond tusschen HH. MM. den Keizer der Franschen en de Koningin van het Vereenigd Koningrijk van Groot-Brittannie en Ierland, den 10 April 1854 gesloten.

„Doch lang vóór dat die verklaring door de uitwisseling der bekrachtigingen haar beslag erlangde, en alzoo vóór dat zij in uitvoering kon komen, heeft keizer Nikolaas zich gehaast zelf ons den oorlog te verklaren, terwijl hij zich in vrij bittere bewoordingen beklaagde dat wij het volkenregt schonden door zonder voorafgaande oorlogsverklaring (gelijk hij onderstelde) eene expeditie tegen de Krim af te zenden, en buitendien den koning van ondankbaarheid beschuldigde, als niet gedachtig zijnde aan de weleer door Rusland aan Sardinë betoonde vriendschap en toegenegenheid.

„Zonder stil te staan bij de beweerde schending van het volkenregt, welke aantijging bezwaarlijk iets anders zijn kan dan eene vergissing van beambten der kanselarij, zullen wij doen opmerken dat de keizer bij de herinnering van voormalige vriendschapsbetrekkingen tusschen de voorgangers van Zijne Keizerlijke Majesteit en van Zijne Sardinische Majesteit, daar tegenover andere herinneringen had kunnen stellen van jonger dagteekening en hem persoonlijk betreffende, omtrent zijn gedrag jegens de Koningen Karel Albert en Victor Emanuel II in de laatste acht jaren. Doch bovenal behoorde het bij den Keizer uitgemaakt te zijn, dat Zijne Majesteit de Koning niet uit gebrek aan heugenis van voormalige vriendschapsbetrekkingen noch uit wrevel wegens onlangs ondergane beleedigingen tot dat verbond toegetreden is, maar uit innige overtuiging dat die stap gebiedend geëischt werd door de algemeene belangen van Europa en door de belangen der natie wier lot door Gods Voorzienigheid aan zijne handen is toevertrouwd. Daarom ook is het, bij het deelnemen aan een zwaren oorlog, voor den Koning niet twijfelachtig dat zijn dierbaar volk en zijne dappere soldaten aan zijne roepstem met hunne aloude getrouwheid zullen gehoor geven, zich verlatende, gelijk hij zelf, op de bescherming van dien God, welke gedurende acht eeuwen het huis van Savoije zoo menigwerf onder zware beproevingen geschraagd en tot roemvolle zegepralen geleid heeft.

„Zijne Majesteit is in gemoede overtuigd eenen pligt te hebben vervuld; en hoewel door zware rampen geschokt, zal de Koning niettemin de heilige belangen zijns volks en de onverjaarbare regten zijner Kroon vastberaden en volhardend verdedigen.

„Hoewel het welslagen wenschende der eerlang in Weenen te openen vredes-onderhandelingen, heeft de Koning, getrouw aan de jegens Frankrijk, Engeland en Turkije aangegane verbindtenissen, den ondergeteekenden minister gelast af te kondigen, dat zijne land- en zeemagt krachtens de bovengemelde acte van toetreding in staat van oorlog is tegen het Russische Rijk.

„De ondergeteekende verklaart buitendien, op Zijner Majesteits last, dat aan de Russische consuls in 's Konings gebied het *exequatur* wordt onttrokken, dat evenwel de Russische eigendommen en onderdanen nauwgezet zullen worden ontzien, en dat aan de Russische schepen behoorlijke tijd zal worden gegeven om het Sardinische gebied te verlaten."

De opstand onder de mijnwerkers in Australie.

Omtrent de bijzonderheden van dien opstand lezen wij het volgende:

In November ll. bestond er eene groote agitatie in de kolonie Victoria, en er werd eene meeting gehouden, die door niet minder dan 4000 personen werd bijgewoond, waarin onder anderen besloten werd, dat men de *license fee* (eene soort van patent om in de mijnen te mogen graven) als eene onregtvaardige belasting op den vrijen arbeid zou beschouwen, en, om meer klem aan dit besluit bij te zetten, verbrandde men zelfs al de *licenses*, terwijl men verder overeen kwam, dat, ingeval de een of ander door de regering in verzekerde bewaring werd genomen, omdat hij niet voorzien was van die vergunning, het geheele volk, onder alle omstandigheden, zich alsdan voor hem in de bres zou stellen. Al spoedig deed zich dan ook de gelegenheid op, om werkelijk te zien, hoe ver de mijnwerkers genegen waren te gaan, want op den 30sten Nov. ll. begaven zich de regeringscommissarissen Rede en Johnson, vergezeld van een troep policieagenten te paard en te voet, te Ballarat naar de mijnwerkers, en eischten van dezen, met het zwaard en de bajonet in de hand, dat zij hunne *licenses* zouden laten zien. Deze verzamelden zich, op het verschijnen dier gewapende magt, in digte massa's (eenige onder hen waren zelfs van wapens voorzien), ten einde, zoo noodig, weerstand te kunnen bieden, terwijl zij verklaarden dat zij geen *licenses* hadden, omdat zij ze verbrand hebben. Hierop werd de oproer acte voorgelezen, er volgde een opstand, en de mijnwerkers riepen: »Wij willen het zwaard niet tegen ons getrokken hebben, waar is de gouverneur sir Charles Hotham? Wij eischen regt en zullen het bekomen. Wij willen geen *license* betalen."

De regering te Melbourne heeft daarop, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn, eene gewapende magt van 1000 man te Ballarat geconcentreerd.

In dezen stand van zaken is het niet onbelangrijk na te gaan, hoedanig de regering dier rijke Australische kolonie zich tegenover de bevolking heeft gedragen ten aanzien harer uitgaven. En dan valt het onderzoek niet gunstig voor deze uit. De regering toch heeft in het jaar 1854 uitgegeven eene som van 3,564,858, p. st. welke verre boven de inkomsten der kolonie is, zoodat dan ook eene te kort van 1,085,896 p. st. over dat tijdvak is ontstaan. In stede nu van hervormingen in het bestuur te brengen en bezuinigingen in te voeren, is door de regering het budget voor 1855 gebragt op niet minder dan 4,801,292 p. st. en dus met 1,236,434 p. st. verhoogd. Wanneer men nu de bevolking der kolonie Victoria op 300,000 zielen schat (welk cijfer zeker niet te laag is) dan komt op het hoofd van elken bewoner gemiddeld jaarlijks 10 p. st. aan belastingen. En wanneer men verder nagaat, waartoe de uitgaven in 1854 al gestrekt hebben, dan vindt men alleen 1,412,680 p. st. ten koste gelegd aan openbare werken, terwijl daarvoor in 1855 1,860,835 p. st. voorgesteld is, hetgeen 6 p. st. per hoofd uitmaakt. In de finantieele geschiedenis van geen volk zal men een voorbeeld van dergelijke verkwisting kunnen aantoonen, en het kan dus geen verwondering baren, dat de mijngravers verbitterd zijn geworden door het heffen eener belasting, die aan zulke verkwistingen moest voedsel geven, waarbij nog komt, dat de wetgevende vergadering niet alleen slaafsch de aangevraagde gelden heeft toegestaan, maar zelfs *meer* heeft verleend, dan de regering gevraagd heeft.

Volgens latere berigten was de orde te Ballarat hersteld. De mijnwerkers hadden hun werk hervat. Men verwachtte eene algeheele verandering bij het korps der ambtenaren. Den 6den Dec. had de wetgevende raad zich bereid verklaard aan de regering de noodige hulp te verleenen tot onderdrukking van den opstand, doch bij het vertrek der mail van Melbourne op 16 December was alles rustig. Meer dan 400 *licenses* waren er uitgereikt. Het meerendeel der oproerlingen waren vreemdelingen.

Ira Aldridge.

Wij lezen omtrent dien beroemden Afrikaanschen tooneelkunstenaar de volgende edele trek in het begin van het vorige jaar plaats gehad.

Eene familie negerslaven, Wilson genaamd, en bestaande uit man, vrouw, een zoon en twee dochters, was van Baltimore ontsnapt en te New-York aangekomen. Krachtens de verordeningen der wet op de voortvlugtige slaven werden zij echter gevangen. In het land der vrijheid zouden zij de misdadige zucht, vrij te wezen, om door vlijt en werkzaamheid, bestaan en eigendom te winnnn, zwaar boeten. De vijf vlugtelingen werden veroordeeld, om gescheiden en verkocht te worden, en wel de vader en moeder naar de rijst voortbrengende moerasgronden van Georgia, terwijl de beide dochters, twee bekoorlijke meisjes van 16 en 17 jaren, bestemd waren voor het schandelijkste lot, dat eene vrouw te beurt kan vallen. Aan eene vereeniging te New-York, die ten doel heeft bij zulke gelegenheden tusschen beide te komen, ontbrak het op dat oogenblik, door uitputting harer geldmiddelen, aan alle vermogen tot hulp om de ongelukkig n te redden van het hen dreigende schrikkelijke lot. Door bijzondere omstandigheden was de zaak vertraagd en kwam den heer Ira Aldridge ter oore, die zich op dat tijdstip in Oostenrijk bevond. Bewogen met het lot der ongelukkigen, bezigde de heer Aldridge de snelste communicatiemiddelen, om de noodige maatregelen te nemen, ten einde door het beschikbaar stellen van een voldoend gedeelte zijner eigen fondsen, dien verkoop te voorkomen, en inderdaad kwam door gelukkige beschikking, de stoomboot juist aan op den dag, dat het bevelschrift of de verlof-acte tot vervoer der slavenfamilie naar het Zuiden, om daar verkocht te worden, door den sherif geteekend, maar nog niet afgegeven was.

Ten gevolge daarvan werd het ongelukkige gezin op wettelijke wijze in vrijheid gesteld, en heeft zich sedert dien tijd op de uitmuntendste wijze gedragen. De oudste dochter is gehuwd aan een welgesteld koopman in Canada, een blanke, en heeft hare zuster tot zich genomen. De vader, moeder en zoon zijn naar Londen vertrokken, waar de zoon als kantoorbediende bij een koopman in betrekking is gekomen en de vader eene andere plaats heeft gekregen, waar hij het opzigt over eene tamelijk uitgebreide zaak heeft. Al de leden des gezins leven thans tevreden en gelukkig, en vader zoowel als zoon toonen zich door trouw en ijver het in hen gestelde vertrouwen waardig.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 22 dezer, de Fransche schoener *la Belle Poule*, kapt. M. Giaimo.

Den 23sten, de Nd. Am. bark *Clara C. Bell*, kapt. J. Power, beiden van Caijenne.

Uitgezeild.

Den 21 dezer, de Koloniale schoener *Curaçao*, naar Demerarij.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**